

Själen

Så blev människan en levande själ (1 Mos 2:7)

Jag undrar om vissa människor verkligen tror att de andas på sommaren likväl som på vintern. På sommaren kan de ju inte se sin egen andedräkt; men när kylan sätter in, börjar den skönjas. Guds närvaro och den egna själen är ting av en så subtil natur att de inte ser dem under behagets somrar. Men när domens vinter är inne, ska den uppenbara Gud för dem i ett rättmätiga lidande; och i denna deras själ, som de inte trodde att de hade, ska de erfara en utsäglich plåga. Då ska deras pinade sinnen få uppväga frånvaron av deras tro...

Själen gjordes inte för kroppen, lika lite som gitarren görs för sitt fodral. Kroppen gjordes för själen, liksom asken för juvelen... Jag legitimerar inte själslig låghet som gör kroppen skada; men ännu värre är det att ha en kropp som skadar själen. Det är likt Hagar upplädd i Saras klädnad, sittande i högsätet.

Om en ytspacklad människa som avgudar sin egen skönhet, bara kunde se övergreppet på den egna själen, skulle hon snart inse att hennes kosmetiska utstyrsel är lika imponerande som att spraya parfym på en rutten likkista... Har vi någon skam i kroppen - Låt oss då sätta själen främst, så att vi inte aktar himlen lägst och jorden högst.

-A Homiletic Encyclopedia, sid 4616, 4642-4643

Ett föremåls sanna värde är det som den vilken känner dess sanna värde är beredd att ge för den. Han som skapade själen vet vad den är värd, och gav sitt liv för den.

Arthur Jackson